

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **HYDRO-FLEX-ZBA, s.r.o.**, se sídlem v Praze 9 – Hloubětíně, Nademlejnská 651/7, zast. Mgr. Ing. Dagmar Christophovou, daňovou poradkyní v Rychnově nad Kněžnou, Komenského 41, v řízení o žalobě proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. dubna 2009, čj. 2924/09-1300-608554, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. dubna 2009, čj. 2924/09-1300-608554, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 6.800,-- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen, listopad a prosinec roku 2004.

Uvedla, že ve všech případech se jednalo o plnění poskytnutá sesterskou společností ZBA Geo Tech, společnost s ručením omezeným (dále jen „ZBA“), přičemž obě společnosti byly v době provádění zdanitelných plnění i v době

probíhající daňové kontroly vlastněny a řízeny ing. Z. B. Každá společnost přitom měla vlastní předmět podnikání, přičemž v mnohém spolupracovaly, případně operativně využívaly volné kapacitní zdroje. Uvedla dále, že v případě spolupráce sesterských společností oba subjekty podcenily formální stránku vzájemné spolupráce, neboť s ohledem na stejného vlastníka obou společností nemohlo docházet v obchodních záležitostech ke sporům. Zdůraznila však, že nedošlo k žádným daňovým spekulacím jak věcným tak časovým.

Dále žalobkyně upozornila ve vazbě na ust. § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) na princip neutrality, jako základní princip uplatňování daně z přidané hodnoty uvedený ve Směrnici Rady 77/388/EHS, který byl ze strany správce daně v daném případě porušen. Pokud byl totiž správce daně přesvědčen, že žalobkyni nárok na odpočet daně z uvedených plnění nenáleží, měl z toho zároveň dovodit, že společnosti ZBA vyměřil daňovou povinnost v rozporu s právními předpisy.

Uvedla dále, že jednotlivé fáze daňového řízení byly neúměrně protahovány a doměřená daň se navíc jeví jako absurdní i z toho pohledu, že od roku 2009 jsou obě společnosti součástí skupiny dle § 5a a § 95 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o DPH“). Zdůraznila, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly doložila, že předmětná plnění stále existují, jsou hmotná a nikoliv fiktivní.

K otázce servisní práce na strojích žalobkyně konstatovala, že žádný právní předpis neukládá povinnost, aby na předávacím protokolu fakturované zakázky byla uváděna konkrétní data provedení služeb, jak to požadoval žalovaný. Za nepravdivé označil tvrzení žalovaného, že správce daně provedl pouze výslech svědka ing. B. B., neboť naposledy v dané věci vypovídal jako svědek ekonom společnosti ZBA, ing. P. F. a to dne 30. 1. 2009. S těmito svědeckými výpověďmi ani s výpověďmi předcházejícími se však žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nevypořádal, čímž dle žalobkyně porušil ust. § 31 odst. 4 daňového řádu, když oba svědci uskutečnění zdanitelných plnění shodně potvrdili. Dále se správce nevypořádal ani se zjištěními z provedených místních šetření u společnosti ZBA.

Stejnou žalobní námitku, tedy nevypořádání se se svědeckou výpovědí ing. P. F. a zjištěními z místních šetření, vnesla žalobkyně i při posuzování dalšího zdanitelného plnění – úpravy koncovek hydraulických hadic a ohýbání trubek. Uvedla, že plnění bylo doloženo fakturou, předávacím protokolem a svědeckou výpovědí ing. B. B., přičemž vedení skladové evidence, kterou po ní správce daně požadoval, jí žádný právní předpis neukládá. Za pochybení správce daně považovala rovněž to, že jako důkaz nepřijal návrh svědeckých výpovědí jednotlivých pracovníků společnosti ZBA, přičemž takový důkaz by dle jejího názoru neoptimálněji prokázal, zda k uskutečnění předmětných prací došlo, či nikoliv.

K otázce vypracování výkresové dokumentace žalobkyně namítala, že i v tomto případě se žalovaný nevypořádal se svědeckou výpovědí ing. P. F. a zjištěními z místních šetření ve společnosti ZBA. Žalovaný dle jejího názoru nedostatečně zdůvodnil, proč k obchodu nedošlo, přičemž správce daně netvrdil, že by výkresová dokumentace nebyla v průběhu daňového řízení předložena.

Stejně nedostatky ze strany žalovaného spatřovala žalobkyně rovněž při posouzení zdanitelného plnění – údržby a řízení vozidla. I zde se dle jejího názoru žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se svědeckou výpovědí ing. P. F. a se zjištěními při místním šetření u společnosti ZBA.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnou skutečností pro přiznání odpočtu daně z přidané hodnoty je splnění všech podmínek, které ustanovení § 72 zákona o DPH s takovým nárokem spojuje. Stav formální tedy není rozhodující, rozhodující je prokázání faktického stavu, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost. Upozornil dále, že povinnost nést důkazní břemeno ukládá žalobkyni jakožto daňovému subjektu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu.

Dále uvedl, že v průběhu daňové kontroly bylo správcem daně zjištěno, že si žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty dle přijatého dokladu č. 7024357 od společnosti ZBA s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30.11.2004. Předmětem zdanitelného plnění měla být úprava koncovek pro zabezpečení výroby. Vzhledem k tomu, že správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda deklarovaný stav odpovídá stavu skutečnému, vyzval žalobkyni k prokázání jejího tvrzení. Ta předložila vybrané položky, u kterých byly uvedeny nákupní a prodejní ceny. Jejich označení na skladových kartách je stejné jako označení těchto položek při nákupu. O jejich úpravě však nebyl uveden žádný účetní zápis, sestavy ze skladové evidence neprokazovaly žádnou změnu. Samotná skutečnost, že výrobky byly prodávány za vyšší cenu, nemohlo být dle žalovaného důkazem o tom, zda byla provedena jakákoli úprava výrobků a zda byla provedena deklarovaným plátcem daně. K návrhu na provedení dalších důkazů, (křížová kontrola ve společnosti dodavatele a skutečnost, že tato společnost disponuje potřebnými kapacitami personálními a materiálními) žalovaný žalobkyni sdělil, že tyto skutečnosti nemohou zpochybňovaný stav vyjasnit, neboť jakýkoli statistický údaj o personální či materiální kapacitě, či propočet pracnosti jednotlivých operací nemůže prokázat skutkový stav.

Nárok na odpočet daně, jak žalovaný dále uvedl, si žalobkyně rovněž uplatnila z přijatého dokladu č. 7024383 vystaveného stejným dodavatelem za vypracování výkresové dokumentace ve výši 1.250.000,-- Kč, s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31.12.2004. Jako důkazní prostředek k prokázání, že skutkový stav odpovídá stavu formálně právnímu předložila 10 kopií výkresů (dle vlastního výběru) s uvedeným datem zpracování v roce 2004 (čísla výkresů z fakturované číselné řady). Na předávacím protokolu bylo uvedeno, že se mělo jednat o soubor výkresů

koncovek, objímek, matic, šroubení od č.v. 40579 do č. v. 41828. Správce daně požadoval originály těchto výkresů. Předložené originály byly ovšem vyhotoveny v letech 1998 až 1999 se shodnými čísly výkresů, které měly být fakturovány v roce 2004 dle předmětné faktury. Žalovaný přitom upozornil, že žádný z předložených výkresů s č. v. 40579 – 41828 nebyl zhotoven v roce 2004. Žalovaný uzavřel, že ani v tomto případě žalobkyně neunesla své důkazní břemeno o deklarovaném přijetí zdanitelného plnění, a to ani na základě výzvy vydané správcem daně.

Žalobkyně si dále uplatnila, jak žalovaný uvedl, za zdaňovací období prosinec 2004 nárok na odpočet daně z daňového dokladu č. 7024384, vystaveného společností ZBA za údržbu a řízení vozidla, servisní práce strojů ve výši 150.000,-- Kč. Vzhledem k tomu, že správci daně vznikly pochybnosti, zda přijaté zdanitelné plnění použila pro ekonomickou činnost, vyzval ji k předložení důkazních prostředků (výzva č.j. 1211/07/243932/3983). V odpovědi na výzvu žalobkyně uvedla, že tento bod je nedůstojné dokládat a při ústním jednání dne 2.4.2007 do protokolu sdělila, že další důkazní prostředky nejsou. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobkyně nenaplnila podmínky § 72 zákona o DPH.

Žalovaný dále uvedl, že nárok na odpočet daně si žalobkyně dále uplatnila z daňového dokladu č. 7024334 od stejného dodavatele za servisní práce strojů ve výši 1.500.000,-- Kč, s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31.10.2004. Jako důkazní prostředky předložila objednávku servisních služeb, hromadný předávací protokol za jednotlivé provozovny a rozpisy výkonů při technickém ošetření strojního zařízení dle jednotlivých provozoven. Předložila rovněž písemné vyjádření ředitele společnosti. K tomu žalovaný uvedl, že na rozpisech ani na předávacím protokolu nebylo uvedeno datum provedení, takže správci daně vznikly pochybnosti, kdy a zda vůbec byly práce provedeny. Při ústním jednání dne 2.4.2007 správce daně konstatoval, že dosud žalobkyně neodstranila jeho pochybnosti. Ta sdělila, že žádné svědky navrhopvat nebudete, správce daně má písemné vyjádření ředitele společnosti a výše uvedené důkazní prostředky. Správce daně dne 15.5.2007 za její účasti vyslechl ing. B., ředitele společnosti, který pouze uvedl, že práce byly vyhotoveny, nebyl schopen však sdělit žádnou konkrétní informaci k deklarovaným službám (např. kdy byly provedeny, zda byl sepsán zápis o jejich provedení apod.). Žalovaný tak dospěl k závěru, že správce daně vyhodnotil správně svědeckou výpověď jako důkazní prostředek, který pochybnosti nevyvrátil, neboť nepotvrdil žádnou z rozhodujících skutečností pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem ve smyslu ust. § 51 citované právní úpravy souhlas. Po prostudování obsahu správní spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci krajský soud zjistil, že v průběhu daňové kontroly vznikly správci daně pochybnosti, zda si žalobkyně zákonně uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v případě čtyř zdanitelných plnění poskytnutých společnostmi ZBA, neboť důkazy, které předložila, nepovažoval za dostačující. Žalobkyni vytýkal zejména obsah účetních zápisů – sestav ze skladové evidence, nedostatečné podklady v případě výkresové dokumentace, nedostatečný obsah rozpisů výkonů. Předložené důkazy označil za formální, takže nesplňovaly požadavky ust. § 72 zákona o DPH. Ke stejnému závěru dospěl i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Hodnocení, které žalovaný provedl, však nebylo vyčerpávající, takže krajský soud musel napadené rozhodnutí zrušit ve smyslu ust. § 78 ods. 1 s.ř.s. pro nedostatek důvodů.

Z obsahu správního spisu a ostatně i ze samotné žaloby vyplynulo, že za účelem vyvrácení pochybností vzniklých v průběhu daňového řízení správce daně vyslechl dva svědky, a to ing. B. B. a ing. P. F. Hodnocením těchto důkazních prostředků se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval pouze sporadicky. V odůvodnění totiž vzpomenu pouze výslech svědka ing. B. B., k němuž konstatoval, že svědek nebyl schopen sdělit žádnou konkrétní informaci, takže jeho výslech nepotvrdil žádnou rozhodující skutečnost. Hodnocení výslechu druhého svědka, ing. P. F., pak odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádalo úplně.

Ze zmiňovaných důkazů v průběhu daňového řízení provedených přitom krajský soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Svědek ing. B. B., zaměstnanec žalobkyně vykonávající funkci ředitele, při výslechu uvedl, že společnost ZBA prováděla pro žalobkyni servisní práce, svědek byl osobně u toho, když opravu prováděl pan V., přičemž práce sjednával pan Ř. Vzpomenul také, že byla převezena řezačka a loupáčka z Českých Budějovic. Svědek dále uvedl, že neví, jak dlouho servis strojů trval, avšak při provádění servisu používala žalobkyně záložní stroje. Uvedl rovněž, že od společnosti ZBA přebíral stroje pan Ř., který je následně odesílal zpět na pobočky. S hodnocením této svědecké výpovědi žalovaným, dle kterého neobsahovala žádné konkrétní informace nelze souhlasit. Je totiž nepochybné, že svědek přinejmenším sdělil jména dvou osob, jež měly činit konkrétní úkony, které s uskutečněním zdanitelného plnění souvisely. Bylo tedy na správce daně, aby následně provedl výslech těchto osob, eventuálně aby odůvodnil, proč takový výslech považuje za irelevantní.

Hodnocení další svědecké výpovědi, svědka ing. P. F., zplnomocněného zástupce firmy ZBA, pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí opomenul úplně. Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že se jmenovanou osobou sepsal správce daně celkem tři protokoly o ústním jednání (ve dnech 28. 1., 8. 2. a 26. 2. 2008), přičemž dne 30. 1. 2009 s ní byl sepsán protokol o svědecké výpovědi. Obsahem těchto důkazů se žalovaný vůbec nezabýval, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Krajský soud se tak nepřiklonil k závěru správce daně, dle něhož přijetí zdanitelných plnění nebylo žalobkyní prokázáno. Takový závěr byl učiněn předčasně, když správce daně ani žalovaný nepřihlédli ke všem důkazům v daňovém řízení provedeným, jejich postup tak odporoval požadavkům ust. § 31 odst. 2 daňového řádu. V nově otevřeném odvolacím řízení bude proto na žalobci, aby procesní nedostatky shora naznačené odstranil a po vyhodnocení všech předložených a provedených důkazů zaujal k daňové povinnosti žalobkyně zákonné stanovisko.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-- Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Ze soudního spisu je zřejmé, že v dané věci učinil zástupce 2 úkony právní služby po 2.100,-- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 2 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,-- Kč. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 30. července 2010

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu